

POHÁDKA 04

Kdo chodí v noci kolem dubu?

Každé ráno se pod Velkým dubem objevují nové stopy, postavené žaludy a škrábance. Noční hlídka odhalí setkání, o kterém zatím nikdo nevěděl.

Přibližně 16 minut • od 4 let • noční dobrodružství a přátelství

01

Žalud na špičce

Začalo to jedním žaludem.

Ležel ráno uprostřed místa pod velkým dubem.

To by samozřejmě nebylo nic zvláštního.

Pod duby žaludy bývají.

Jenže tenhle žalud stál.

Neležel.

Stál.

Přesně na své malé špičce.

Liška se zastavila.

„Kdo to udělal?“

Mýval se přišel podívat.

„Co?“

„Tohle.“

Mýval obešel žalud ze všech stran.

„Zajímavé.“

„Takže ty ne?“

„Ne.“

Liška přimhouřila oči.

„Určitě?“

„Kdybych to byl já, byly by tu minimálně tři.“

Liška musela uznat, že to zní pravděpodobně.

02

Tři žaludy

Druhý den ráno byly žaludy tři.

Stály vedle sebe.

Malý.

Větší.

Největší.

Králičice si k nim dřepla.

„Tohle už není náhoda.“

Sova si žaludy prohlédla.

„Někdo je sem položil.“

Bobr přikývl.

„A dobře vyvážil.“

Medvěd se rozhlédl.

„Proč by někdo v noci stavěl žaludy?“

Mýval se zatvářil tajemně.

„Vzkaz.“

„Jaký?“

Mýval ukázal na žaludy.

„Malý. Větší. Největší.“

„Ano.“

„To je celé.“

„Takže nevíš.“

„Zatím luštím.“

03

Stopy kolem dubu

Třetí ráno už žaludy nestály.

Tentokrát byly kolem dubu stopy.

Malinké.

Vedly od jednoho kořene ke druhému.

Pak zmizely.

A o několik kroků dál se objevily další.

Úplně jiné.

Větší.

„Je jich víc," řekla sova.

Mýval si lehl na břicho a přiložil čumák skoro až k zemi.

„Rozhodně."

„To právě řekla sova."

„Já to potvrzuju."

Liška obešla dub.

Na druhé straně našla v trávě malou hromádku šišek.

Byly vyskládané do kruhu.

Uprostřed ležel kámen.

„Tak dobře," řekla.

„Někdo sem v noci chodí."

Medvěd se rozhlédl po lese.

„Proč jenom v noci?"

Mýval se usmál.

„Protože ve dne by byl vidět."

Medvěd se zamračil.

„To mě moc neuklidnilo.“

04

Tři škrábance

Čtvrté ráno našli na kmeni dubu tři dlouhé škrábance.

Medvěd ztuhl.

„Drápy.“

Sova přiletěla blíž.

„Možná.“

„Co znamená možná?“

„Že to mohly udělat drápy.“

„A co jiného?“

„Větev.“

Medvěd se okamžitě uklidnil.

„Tak větev.“

Mýval přiložil tlapu ke škrábancům.

„Velká větev.“

Medvěd se přestal uklidňovat.

Liška si škrábance prohlížela.

„Dost.“

Ostatní se na ni otočili.

„Dnes v noci zjistíme, kdo sem chodí.“

Medvěd zamrkal.

„My?“

„Ano.“

„Sem?“

„Ano.“

„V noci?“

Mýval ho poplácal po rameni.

„Neboj. Minule jsme zjistili, že tma není nebezpečná.“

Medvěd přikývl.

„Tma ne.“

Podíval se na škrábance.

„Ale to, co v ní má drápy, možná ano.“

05

Bobova pozorovatelna

Bobr dostal za úkol připravit pozorovatelnu.

Když ostatní odpoledne přišli k dubu, našli malou dřevěnou skrýš schovanou za keřem.

Měla střechu.

Dvě okénka.

Lavici.

A malou poličku.

Liška si ji prohlédla.

„Měli jsme se jen schovat.“

Bobr přikývl.

„Jsme schovaní.“

Králičice ukázala na poličku.

„A ta je na co?“

„Na svačinu.“

Mýval položil bobrovi tlapu na rameno.

„Konečně někdo myslí dopředu.“

Králičice otevřela brašnu.

„Já mám svačinu.“

Mýval se otočil.

„Výborně. Další, kdo myslí dopředu.“

06

Plán noční hlídky

Plán byl jednoduchý.

Budou se střídat na hlídce.

Sova nakreslila do hlíny pořadí.

„První budu já.“

„Proč?“ zeptal se mýval.

„Protože v noci dobře vidím.“

„To je trochu nefér.“

„Jsme na noční hlídce.“

„Právě.“

Po sově měla hlídat liška.

Potom bobr.

Králičice.

Medvěd.

A nakonec mýval.

„Proč jsem poslední?“

Liška se na něj podívala.

„Protože jsi přišel poslední.“

Mýval uznale přikývl.

„Spravedlivé.“

07

Ticho ve skrýši

Slunce zapadlo.

Les potemněl.

Zvířátka se namačkala do skrýše.

„Teď hlavně potichu," zašeptala liška.

„Jasně," zašeptal mýval.

Chvíli bylo ticho.

„Můžu si vzít jablko?" zašeptal mýval.

„Ne."

„A mrkev?"

„Ne."

„A—"

„Psst!"

Všichni ztichli.

Něco šustilo v trávě.

Šššš.

Medvěd se narovnal.

Šššš.

Sova vyhlédla okénkem.

Z trávy vyběhla myš.

Proběhla kolem dubu a zmizela.

Medvěd vydechl.

„Myš."

„Ano," řekla sova.

„Já věděl, že je to myš.“

„Držíš bobra za tlapu.“

Medvěd ji pustil.

„Chtěl jsem vědět, jestli se nebojí.“

Bobr si promnul tlapu.

„Nebál jsem se.“

08

Dlouhé čekání

Uběhla hodina.

Nic.

Pak sovu vystřídala liška.

Uběhla další hodina.

Nic.

Bobr začal podřimovat.

Králičice zívala.

Medvěd spal opřený o stěnu.

Mýval tvrdil, že nespí.

Chrápal.

„Mývale," zašeptala liška.

„Nespím."

„Chrápeš."

„To dělám někdy i vzhůru."

Po lišce hlídal bobr.

Potom králičice.

Ale noc zůstávala klidná.

09

Nebezpečný žalud

Když přišla řada na medvěda, ostatní už skoro spali.

Medvěd seděl u okénka.

Venku bylo ticho.

Až příliš velké ticho.

Pak se ozvalo: ŤUK.

Medvěd zpozorněl.

ŤUK.

Naklonil se k okénku.

ŤUK.

„Vstávejte," zašeptal.

Nikdo se nepohnul.

ŤUK.

„VSTÁVEJTE!"

Všichni vyskočili.

„Co je?!"

Medvěd ukázal ven.

„Někdo je u dubu."

Podívali se.

Nic.

Pak se z koruny snesl žalud.

ŤUK.

Dopadl na kořen.

Mýval se podíval na medvěda.

„Nebezpečný žalud.“

Medvěd se zamračil.

„Velmi.“

10

Mývalova hlídka

Nakonec přišla řada na mývala.

„Teď hlídám já.“

„Hlavně nás vzbuď, když něco uvidíš,“ řekla liška.

„Spolehni se.“

„A neusni.“

Mýval se urazil.

„Já?“

Za dvě minuty spal.

11

Opravdové kroky

Nevěděli, jak dlouho.

Možná chvíli.

Možná hodinu.

Probudilo je: KŘUP.

Liška otevřela oči.

KŘUP.

ŠŠŠŠŠ.

Něco bylo venku.

Tentokrát opravdu.

Strčila do sovy.

Sova do bobra.

Bobr do králičice.

Králičice do medvěda.

Medvěd otevřel oči a praštil hlavou do střechy.

„AU!“

„Psst!“

Všichni se podívali k mývalovi.

Pořád spal.

Venku se něco pohybovalo.

Pomalu.

Kolem dubu.

KŘUP.

ŠŠŠŠ.

Pak se ozvalo škrábání.

ŠKRÁB.

ŠKRÁB.

ŠKRÁB.

Medvěd vytřeštil oči.

Tři škrábance.

Přesně jako ráno.

Liška přiložila oko k okénku.

V měsíčním světle zahlédla stín.

Nízký.

Pak druhý.

A třetí.

„Jsou tři,“ zašeptala.

Sova se podívala druhým okénkem.

„Ne.“

„Co?“

„Čtyři.“

Zpoza kořene vyšel další stín.

A pak další.

„Pět.“

Medvěd polkl.

„Kolik jich ještě bude?“

12

Ježek u okénka

Jeden ze stínů se přiblížil ke skrýši.

Všichni přestali dýchat.

Krok.

Další.

A další.

Pak se těsně u okénka objevila…

…malá špičatá hlava.

Králičice zamrkala.

„Ježek?“

Ježek zamrkal také.

„ÁÁÁ!“

„ÁÁÁ!“ vykřikl medvěd.

Ježek utekl.

Ze tmy se ozvalo několik dalších výkřiků.

A během okamžiku se kolem dubu rozsvítily malé lucerničky.

Jedna.

Druhá.

Třetí.

Čtvrtá.

Pátá.

Šestá.

Zvířátka vylezla ze skrýše.

A zůstala stát.

Kolem dubu byla celá skupinka ježků.

Malí.

Velcí.

Staří.

Mladí.

Někteří nesli žaludy.

Jiní šišky.

Jeden táhl malý košík.

A nejmenší ježek držel v tlapkách kámen.

„Co tady děláte?“ zeptala se liška.

Ježci se na sebe podívali.

Nejstarší z nich ukázal na dub.

„Scházíme se.“

„Tady?“

„Ano.“

„Každou noc?“

„Posledních pár nocí.“

Bobr se rozhlédl po žaludech a šiškách.

„A tohle?“

„Hrajeme hry.“

Mýval se právě vypotácel ze skrýše.

„Co se děje?“

Všichni se na něj podívali.

„Hlídal jsem,“ dodal rychle.

13

Ježčí noční setkání

Ukázalo se, že ježci mají každý rok několik nocí, kdy se jejich rodiny z různých částí lesa sejdou.

Povídají si.

Nosí si jídlo.

Děti stavějí věže ze žaludů.

Hrají si s kamínky.

A soutěží, kdo dokáže kutálet šišku nejblíž ke kořenu dubu.

„A ty škrábance?“ zeptal se medvěd.

Jeden malý ježek sklopil hlavu.

„To jsem byl já.“

Medvěd ustoupil.

„Ty máš drápy?“

Ježek zavrtěl hlavou.

Pak ukázal na dlouhou větev.

„Závodili jsme s větvemi.“

„Jak?“

Ježek přiložil konec větve ke kmeni.

ŠKRÁB.

„Kdo s ní oběhne dub nejrychleji.“

Rozběhl se kolem dubu a držel větev tak, aby její konec zůstal opřený o kmen.

ŠKRÁB.

ŠKRÁB.

Medvěd se podíval na sovu.

„Říkala jsi větev.“

Sova přikývla.

Medvěd se spokojeně usmál.

„Já taky.“

„Neříkal.“

„Myslel jsem to.“

14

Proč právě v noci?

„Proč se scházíte v noci?“ zeptala se králičice.

Nejstarší ježek se pousmál.

„Protože přes den spíme.“

Mýval zvedl tlapu.

„To dává překvapivě velký smysl.“

Ježci se rozhlédli po jejich skrýši.

„A co tu děláte vy?“

Nastalo ticho.

Liška se podívala na bobra.

Bobr na sovu.

Sova na králičici.

Králičice na medvěda.

Medvěd na mývala.

Mýval se narovnal.

„Hlídáme dub.“

„Před čím?“

Mýval se rozhlédl.

„Před…“

Přemýšlel.

„…vámi.“

Ježci se začali smát.

Za chvíli se smáli i ostatní.

15

Hry pod dubem

Nakonec zůstali.

Králičice vytáhla zásoby.

Bobr sundal poličku ze skrýše a udělal z ní stolek.

Sova počítala body při kutálení šišek.

Liška soutěžila s ježky v běhu kolem dubu.

Medvěd zjistil, že nejmenší ježek vypráví výborné vtipy.

A mýval?

Mýval objevil soutěž ve stavění žaludů na špičku.

„Tohle umím.“

První žalud spadl.

Druhý také.

Třetí ho trefil do nosu.

Mýval se zamračil.

„Potřebuju lepší žaludy.“

16

Ráno plné stop

Když začalo svítat, ježci se pomalu rozešli domů.

Zvířátka zůstala pod dubem.

Byla unavená.

Rozcuchaná.

A medvěd už skoro spal vsedě.

Liška se podívala na zem.

Všude byly stopy.

Malé.

Velké.

Otisky tlapek.

Čáry po větvích.

Převrácené šišky.

A uprostřed toho všeho stál jeden jediný žalud.

Na špičce.

Mýval k němu přišel.

Prohlédl si ho.

„Takže to jde.“

„Ano,“ řekla králičice.

„Celou dobu.“

Mýval do žaludu lehce šťouchl.

Spadl.

„Teď už ne.“

17

Les se v noci nezastaví

Od toho dne se každé ráno kolem dubu objevovaly nové stopy.

Ale zvířátka už věděla, komu patří.

A zjistila ještě něco.

Jejich velký dub nebyl jen jejich.

Když oni večer odcházeli spát, les se nezastavil.

Někdo právě vstával.

Někdo vyrážel ven.

Někdo se scházel s přáteli.

A někdo se celé hodiny pokoušel postavit žalud na špičku.

Jednoho rána přišel mýval k dubu jako první.

Uprostřed mýtiny stály čtyři žaludy.

Jeden na druhém.

Mýval se zastavil.

Rozhlédl se.

Nikde nikdo.

„Dobře," zamumlal.

Sedl si před ně.

„Tak tohle už je osobní."

A pod Velkým dubem začínala další noc...

Autor: Martin Dvořák
U velkého dubu
www.uvelkehodubu.cz